

Política i febleses humanes

L'alcalde de Manlleu, enxampat en una situació poc airosa, va dir que dimitiria. Ara, però, s'hi ha repensat i finalment no ho farà. Ben fet.

Hem de redreçar la jerarquia de les coses; altrament crearem un societat on no es podrà viure. Està bé que hom s'emborratxi? No, no està bé. Està bé que s'emborratxi en públic o semipúblic? No, és pitjor que si ho fa en privat. Està bé que algú t'espïi i s'aprofiti de les teves febleses? No, encara és pitjor. Està bé que d'aquest espionatge se n'obtinguin rèdits polítics? No: és molt i molt pitjor.

Si fins i tot la justícia - que en aquest país dissortadament funciona prou malament - rebutja - almenys en teoria - les proves obtingudes per medis il·lícits, que hem de dir de la colla de desgraciats que fan servir mitjans miserablement il·lícits?

Els partits farien bé d'aprovar i de fer públics sengles codis de bones pràctiques sobre aquest particular, on es distingís diàfanament entre la vida privada d'una persona i l'exercici públic del càrrec que ostenti.

No cal ser cristià practicant per a fer-nos nostra aquella sentència de Jesús contra els acusadors de la dona adúltera: "Qui estingui lliure de pecat, que llanci la primera pedra".

I això és independent del color polític del perjudicat. Si el perjudicat fos l'Ayuso de Madrid o qualsevol carcamal de Vox, diria el mateix perquè el criteri ha de ser el mateix.

9.10.2020